

Posudek oponenta

Diplomová práce Lucie Splídkové „Dětský vozíčkářský tenis“ je zpracována na 74 stranách textu a obsahuje 10 obrázků. Formálně je členěna do dvanácti částí. Jejím cílem bylo zřejmě vytvořit ucelený základní přehled o problematice tenisu na vozíku u dětí a mládeže. Téma považuji za nosné vzhledem k nedostatku česky psané odborné literatury i vzhledem k četnosti diskusí o problematice integrace postižených občanů do společnosti. Oceňuji proto snahu autorky i její odvalu řešit uvedenou problematiku a publikovat česky psaný text, který může být užitečný pro praxi trenéra či učitele.

V úvodu diplomantka uvádí svou motivaci k volbě tématu a následně charakterizuje tenis na vozíku. Samotná formulace cíle práce je poněkud málo přehledná a zasloužila by zpřesnění. Pro označení uváděné pohybové aktivity by bylo vhodné zvolit a používat pouze jeden termín (jde o tenis na vozíku, vozíčku či vozíčkářský tenis?). Zmíněny jsou zde dále odlišnosti od tenisu, historie tenisu hendikepovaných, taktika i výzbroj a výstroj pro tenis na vozíku. Text je psán čtivě a srozumitelně, jsou zde uvedena podstatná fakta, která vedou k praktickým závěrům. V části věnované taktice a strategii se autorka pokusila formulovat hlavní principy, mohla však o něco více uváděné citace komentovat a přidat více vlastních postřehů. Tvrzení, že „snahou hráče je dostat se po podání k síti“ (s.55) dnes platí pouze v necelé polovině rozeher. U uváděných typů rakety dle vyvážení (s.27) není jasné, ke kterému z nich se vztahuje následující tvrzení (s.28). Střídavě jsou zde uváděny údaje ve stopách a v centimetrech, což nepovažuji za ideální.

Vysoce speciálním problémem se zabývá kapitola o invalidním vozíku, jeho typech, výhodách a nevýhodách použití jednotlivých typů pro tenis. Následující kapitola uvádí stručně didaktický návod, jak učit jízdu na vozíku po dvorci. Tyto části shledávám zvláště užitečnými pro případné zájemce o tuto sportovní aktivitu či jejich učitele.

Kapitoly 9.3 a 9.4 o tréninku zdravotně postižených dětí jsou zaměřeny spíše obecně – uvedené informace většinou platí i pro nehendikepované. Chybí mi zde více specifikace a důraz na odlišnosti a jejich podrobnější rozpracování (klidně na úkor některých jiných částí práce).

V diskusi se autorka vrací k cílům práce, není zde však porovnání výsledku s dalšími pracemi, které již na UK v Praze, FTVS byli publikovány. To by mohlo vnést ještě více světla do uvedené problematiky. Závěrem jsou shrnuta důležitá fakta, vyzdvížena je úloha minitenisu, který je vlastně užitečnou didaktickou redukcí.

K formě práce ani k obsahu nemám zásadních připomínek. Autorka prokázala způsobilost řešit problém komplexně i schopnost sestavit přehledný čtivý text přinášející zhuštěné informace k danému tématu. Seznam literatury i internetových zdrojů svědčí o její péči, trochu mi zde chybí osobní zkušenosti či popis reálných situací na základě např. rozhovorů s hráči apod. K odborné terminologii uvádím několik připomínek níže. Práci však celkově hodnotím vzhledem k uvedenému, k jejímu rozsahu a pečlivosti i odvaze diplomantky pozitivně a doporučuji ji k obhajobě.

Připomínky k terminologii:

Pro odbornou práci považuji za vhodnější používat spisovných a českých termínů, pokud existují (jak by bylo lépe označit míček, kurt, set, gem, „servis čáru“, úder hraný „po lajně“? – též otázka k obhajobě práce)

Opravdu se jedná o „postoj“ (s.16) u tenisty na vozíku?

Co je to „konečný“ dopad míče (s.21)?

Otázky k obhajobě:

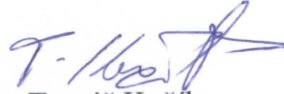
Je cílem práce opravdu „vyhledávání a „shromažďování“ ...?

Myslíte, že je opodstatněné tvrzení, že antuka je šetrnější k pohybovému aparátu pro hráče na vozíku? (s.18, nemyslím, že jde o zásadní rozdíl!)

Jaké výzkumné metody by umožnili hlouběji proniknout do problematiky tenisu zdravotně hendikepovaných?

Další drobné dotazy uplatním při obhajobě práce.

V Praze 17.9. 2008

Mgr. Tomáš Kočib
Oponent práce